

Arrest

nr. 145 501 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige
kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1982. Zij stelt op te treden in eigen naam en in haar hoedanigheid van moeder van de 2 minderjarige kinderen L.A. en D.A.

Op 9 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan mevrouw 1, die verklaart te heten,

Naam: H. (...) Voornaam: S. (...) Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Ilam Nationaliteit: Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/09/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 17 december 2014 bij arrest nr. 135 161 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 9 september 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst ambtshalve op de onontvankelijkheid van het beroep in de mate dat het wordt ingediend door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar 2 minderjarige kinderen, omdat zij enkel door de moeder worden vertegenwoordigd, terwijl uit niets blijkt dat het ouderlijk gezag in casu uitsluitend door de moeder, zijnde de verzoekende partij, zou worden uitgeoefend.

Artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek luidt:

"Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.

Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een daad van beheer van de goederen van het kind stelt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

Oefenen de ouders het gezag over de persoon van het kind niet gezamenlijk uit, dan heeft alleen de ouder die dat gezag uitoefent, het recht om de goederen van het kind te beheren en het kind te vertegenwoordigen, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

De andere ouder behoudt het recht om toezicht te houden op het beheer. Met dat doel kan hij bij degene die het gezag uitoefent of bij derden alle nuttige informatie inwinnen en zich in het belang van het kind tot de jeugdrechtsbank wenden."

Een niet-ontvoogde minderjarige is onbekwaam om in persoon een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij moet, overeenkomstig voormeld artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek, hiervoor worden vertegenwoordigd door hetzij de beide ouders indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, hetzij door de ouder die het gezag uitoefent, indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het gezin samen in het Rijk verblijft en onder meer een gezamenlijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. De kinderen werden in België geboren.

Niet wordt aangetoond, noch in het verzoekschrift, noch in een bij dat verzoekschrift gevoegd stuk, of op de terechtzitting zelfs maar beweerd, dat ten aanzien van de kinderen van verzoekende partij het ouderlijk gezag exclusief door de moeder zou worden uitgeoefend. In die omstandigheden wordt dan

ook aangenomen dat het ouderlijk gezag ten aanzien van de kinderen gezamenlijk door de moeder én door de vader wordt uitgeoefend.

Ter terechtzitting hierop gewezen verklaart de raadsman van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

In casu zijn de minderjarige kinderen enkel vertegenwoordigd door hun moeder die verzoekende partij is, zodat het beroep onontvankelijk is in hoofde van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij (RvS 29 juli 2013, nr. 224 407; RvS 21 december 2012, nr. 221 436; RvS 23 november 2011, nr. 217 016).

2.2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op nu de verwerende partij over een gebonden bevoegdheid zou beschikken en in het geval van een vernietiging niet anders zou kunnen dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar beroep.

De verwerende partij stelt:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster beweert op 24 september 2014 een beroep te hebben ingesteld bij de Raad tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve voor de duur van de behandeling van die procedure, niet van het grondgebied kan worden verwijderd. Bovendien, ook in de hypothese van het negatief afsluiten van die asielprocedure, kan verzoekster, gelet op haar illegale verblijfssituatie, niet getuigen van het rechtens vereiste belang bij de schorsing van de thans bestreden beslissing.

Ten tijde van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vertoefde verzoekster in ieder geval in onwettig verblijf.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect genereren.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de voormelde bepaling kan een gebonden bevoegdheid worden afgeleid van de minister of zijn gemachtigde. Wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het statuut van vluchteling of de subsidiaire bescherming weigert, waardoor de vreemdeling onregelmatig in het land verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde dat betrokkene zich in de situatie van artikel 7 van de vreemdelingenwet bevindt.

Er is hier geen sprake van een appreciatiebevoegdheid in hoofde van minister of zijn gemachtigde.

Verzoekster verblijft in België zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waardoor de minister of de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. Artikel 7 eerste lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

De Raad oordeelde in dat verband dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In casu, verblijft verzoekster in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort met geldig visum.

Zij betwist dit niet in haar verzoekschrift.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22 maart 2006 in de zaak A.171.101 XIV – 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

“Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is.” (R.v.St., 22 maart 2006, nr. 156.746)

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing kan verzoekster dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten voor zoveel er risico bestaat op schending van een hogere rechtsnorm.

Bovendien blijkt uit de bespreking van de middelen dat er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk wordt gemaakt.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidige vordering onontvankelijk.”

2.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 7, lid 1, 1°; 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele en materiële motiveringsverplichting doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog inzake de artikelen 8 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde schending van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG), dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn hoe dan ook niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat – hetgeen de verzoekende partij eveneens aangeeft – de richtlijn in Belgisch recht werd omgezet en dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat de omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd. In zoverre zij aan wetskritiek doet, zoals waar zij onder meer voorhoudt dat de Belgische regelgeving inzake het afleveren van een bijlage 13quinquies niet richtlijnconform zou zijn, dient de Raad er op te wijzen dat hij niet bevoegd is hiervoor uitspraak te doen.

Zodoende kan zij zich niet dienstig op de richtlijn beroepen.

Op de wens van de verzoekende partij om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts aangeeft dat de bestreden beslissing verwarring, onzekerheid en onrust creëert in hoofde van haar en haar kinderen en dat zij zelf reeds langer dan 6 jaar op het grondgebied verblijft.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij slechts op zeer summiere wijze artikel 8 van het EVRM bespreekt, wijst de Raad er verder op dat gezien het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft, volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar haar kinderen - die de verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing dienen te vergezellen -, maar dat zij geenszins aangeeft, laat staan aantoonde dat het onmogelijk zou zijn haar gezinsleven samen in de toekomst elders verder te zetten. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM van de vreemdelingenwet wordt zodoende dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat voormeld artikel 13, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft geen enkele concrete verduidelijking waarom zij deze bepaling geschonden acht, zodat een schending niet kan aangenomen worden.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State

en het Grondwettelijk Hof hebben reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323 en GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, BS 2 juli 2008).

In zoverre de toelichting van de verzoekende partij bij haar middel bestaat in de kritiek dat het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van artikel 39/70 vreemdelingenwet een schorsend karakter heeft en derhalve de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) niet wettig kon worden genomen, kan erop worden gewezen dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet enkel stipuleert dat de uitvoering van een verwijderingsmaatregel of een teruggedrijvingsmaatregel wordt geschorst. Het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker tast geenszins het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (en de effectiviteit ervan) aan. Bovendien houdt de verzoekende partij geheel onterecht voor als zou er op de verwerende partij een kennisgevingsplicht rusten omtrent de waarborg van schorsing hangende de beroepsprocedure, nu dit uitdrukkelijk blijkt uit de wet zoals hierboven aangegeven, en van de verzoekende partij kan verwacht worden dat zij de implicaties kent van de procedures die zij zelf inleidt. Bovendien blijkt haar belang niet bij deze grief nu zij louter niet op de hoogte stelde te zijn van een gegeven dat haar geen nadeel berokkent. Het feit dat zij 'verward' zou zijn en de onzekerheid omtrent haar verder verblijf zou zijn vergroot, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar bewering als zou er sprake zijn van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel omdat hangende de procedure tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker zou zijn afgeleverd, nu het beroep dat tegen de beslissing van 9 september 2014 werd ingesteld op 17 december 2014 bij arrest nr. 135 161 werd verworpen door de Raad.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting, waarbij zij niet uiteenzet hoe deze tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aanleiding kan geven, op een andere wijze dan reeds hiervoor besproken.

Het beroep is, gelet op het voorgaande, onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN